

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 56Ek/1982/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119423794
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Svetlana Novyvedláková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119423794.2

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnom konaní oprávneného Jednota slovenskej mládeže, so sídlom Cukrová 14, 811 08 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO 30 791 421, právne zastúpený JUDr. Alexander Kasatkin, LL.M., advokát, s.r.o., so sídlom Čajakova 13, 811 05 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO 47 255 021 proti povinnému LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, 975 66 Banská Bystrica, IČO 36 038 351, právne zastúpený Advokátska kancelária JAKUBČO, spol. s r.o., so sídlom Horné záhrady 2, 974 01 Banská Bystrica, IČO 50 570 897, o vymoženie 1.912.500,- eur s prísl., o návrhu na vykonanie exekúcie, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 56Ek/1982/2019 zo dňa 26.02.2020 takto

rozhodol:

I. Sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 56Ek/1982/2019 zo dňa 26.02.2020 **z a m i e t a**.

II. Povinný **n e m á** právo na náhradu trov exekúcie v súvislosti so sťažnostným konaním.

o d ô v o d n e n i e :

1. V právnej veci účastníkov tunajší súd uznesením, ktoré vydal vyšší súdny úradník, návrh oprávneného na vykonanie exekúcie zamietol a rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov spojených s exekučným konaním.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu cestou právneho zástupcu dňa 06.11.2019 domáhal od povinného vymoženiu pohľadávky vo výške 1.912.500,- eur s prísl. na základe cudzieho exekučného titulu - rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu JSM č. k. E-SQ9H1-SRS-6 zo dňa 19.01.2017. Nakoľko sa navrhovalo vykonanie exekúcie na podklade cudzieho exekučného titulu a nešlo o prípad podľa § 53 ods. 2 Exekučného poriadku, vyšší súdny úradník postupoval podľa § 54 Exekučného poriadku. Povinný podaním zo dňa 14.12.2019 vyjadril námietky voči uznaniu cudzieho exekučného titulu ako rozhodnutia, na podklade ktorého má prebiehať exekúcia. Povinný ako prvú namietal skutočnosť, že podľa návrhu na uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku mal byť rozsudok vydaný v Zürichu, v záhlaví rozsudku sa však ako miesto konania uvádza Zug, Švajčiarska konfederácia. Rozsudok mal byť podľa návrhu vydaný Rozhodcovským súdom SRS pri E2E-Inštitút pre medzinárodnú obchodnú arbitráž. V záhlaví Rozhodcovského rozsudku je uvedené, že bol vydaný Stálym rozhodcovským súdom JSM, so sídlom Thurgauerstrasse 40, CH-8050 Zürich, zriadený E2E-Bratislavská iniciatíva, Cukrová 14, 811 02 Bratislava. Z uvedeného vyplýva, že údaje uvedené v Návrhu na uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku nie sú v zhode s obsahom listín, ktoré boli k návrhu pripojené.

3. Povinný ďalej predložil znalecký posudok vypracovaný znalcom z odboru Právne vzťahy k cudzine, podľa záverov ktorého nebola v predmetnej veci daná právomoc Stáleho rozhodcovského súdu JSM (ďalej len ako „SRS JSM“) na vydanie rozhodcovského rozhodnutia ku dňu 19.01.2017, teda ku dňu vydania namietaného rozhodcovského rozsudku. Svoju existenciu, legitimitu a právomoc

SRS JSM od svojho založenia odvodzoval jedine od zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a táto nadobudnutím účinnosti zákona č. 125/2016 zanikla. Od 01.01.2017 nemal SRS JSM právomoc uskutočňovať rozhodcovské konania a vydávať rozhodcovské rozhodnutia. Platnosť príkazu obsiahnutého v § 54c ods. 2 posledná veta zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRK“) sa vzťahovala na SRS JSM bez ohľadu nato, či SRS JSM uskutočňoval konanie mimo územia SR. Subjekt označený ako rozhodcovský súd SRS JSM, so sídlom Thurgauerstrasse 40, CH-8050 Zürich, Švajčiarska konfederácia neexistuje a nemá právnu subjektivitu ani podľa švajčiarskeho právneho poriadku a ani nebol vytvorený v súlade so švajčiarskym ZMPS a teda nemôže byť stálym rozhodcovským súdom a rozhodovať spory v obchodnoprávnom styku. Existuje iba SRS JSM, so sídlom na území Slovenskej republiky, ktorý mal byť od 1.1.2017 zrušený, teda ani tento subjekt nemá právomoc rozhodovať spory v rozhodcovskom konaní. Na základe uvedeného je potrebné sa na rozhodcovský rozsudok pozeráť ako na právny paakt, ktorý nemôže tvoriť spôsobilý exekučný titul v exekučnom konaní. V posudzovanom prípade došlo k stavu, kedy rozhodcovský SRS JSM s uvádzaným sídlom Thurgauerstrasse 40, CH-8050 Zürich nemohol platne ustanoviť rozhodcu, nakoľko pre takýto úkon nemal zmluvný mandát. Rozhodcovská doložka totiž výslovne odkazovala na rozhodovanie sporov výlučne pred Stálym rozhodcovským súdom JSM v Žiline, Slovenská republika. SRS JSM bol zároveň viazaný svojím statusovým predpisom a jeho kogentným príkazom obsiahnutým v ustanovení § 54c ods. 2 ZoRK, v zmysle ktorého sa ex lege zastavujú všetky rozhodcovské konania, a to k 31.12.2016. Z uvedeného vyplýva, že rozhodcu v čase po 01.01.2017 ustanovil buď právne neexistujúci rozhodcovský súd, súd ktorý na to nebol podľa rozhodcovskej doložky oprávnený alebo súd v konaní ex lege zastavenom. Každé z uvedených posúdení danej otázky vedie k záveru, že rozhodcovský rozsudok je právnym paaktom a nespôsobilým titulom pre vykonanie exekúcie.

4. Povinný ďalej namietal neplatnosť rozhodcovskej doložky, nakoľko uzavretím rozhodcovskej doložky došlo k poškodeniu práv povinného, pretože SRS JSM nedokázal z objektívnych dôvodov (majetková a personálna prepojenosť oprávneného a SRS JSM) nestranne a spravodlivo viesť konanie v sporoch medzi žalobcom a žalovaným. Keďže podstatou obsahu rozhodcovskej doložky bolo založenie právomoci rozhodcovskému súdu, ktorý bude prípadné spory strán rozhodovať ako nestranný a nezávislý arbiter, rozhodcovská doložka je neplatná. Založenie právomoci nestrannému a spravodlivému súdu predstavovala rozhodujúcu skutočnosť pre uzavretie zmluvy na strane povinného. Neplatnosť rozhodcovskej doložky vyplýva aj z ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého je neplatným právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Z citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka vyplýva absolútna neplatnosť rozhodcovskej doložky, ktorou oprávnený nielen uviedol povinného do omylu spôsobom relevantným podľa § 49a Občianskeho zákonníka, ale zároveň porušil aj dobré mravy, keď de facto sám sebe zveril právomoc rozhodovať všetky spory a sporné skutočnosti vyplývajúce zo vzájomných zmluvných vzťahov. Navyše v posudzovanom prípade sa rozhodcovská doložka podľa svojho znenia neviaže ku konkrétnemu okruhu právnych vzťahov medzi sporovými stranami, ale zahŕňa všetky ich vzťahy založené na zmluvnom základe, preto je doložka neplatná z dôvodu neurčitosti. Povinný už v rozhodcovskom konaní vzniesol námietku pre neplatnosť alebo neexistenciu rozhodcovskej doložky v súlade s ust. § 9a ods. 1 Rokovacieho poriadku SRS JSM. SRS JSM o vnesenej námietke neplatnosti alebo neexistencie rozhodcovskej doložky nerozhodol vôbec.

5. Povinný ako ďalšie námietky uviedol skutočnosť, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle Rokovacieho poriadku SRS JSM a v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pretože mu nebola žaloba, ani iné písomnosti riadnym postupom doručené a nebol zachovaný obvyklý čas na prípravu procesnej obrany. Ďalej poukazuje na fakt, že došlo k porušeniu zásady rovnosti strán, nakoľko konanie bolo bez explicitnej dohody účastníkov vedené písomne a bez možnosti poznať a vyjadriť sa pred rozhodnutím vo veci samej k osobe rozhodcu a došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces tým, že rozhodoval jediný rozhodca, ktorý bol ustanovený v rozpore s dohodnutými pravidlami. Výsledkom predmetného rozhodcovského konania je rozhodcovský rozsudok, v ktorom došlo k ignorovaniu najzákladnejších prvkov procesnej spravodlivosti. Kontrolná funkcia všeobecných súdov sa v tomto prípade môže prejaviť vo fáze konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku alebo pri odopretí výkonu rozhodnutia, a to najmä z dôvodu, že tu existuje extrémny nesúlad medzi spravodlivosťou a napadnutým rozhodcovským rozhodnutím ako aj konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo.

6. Súd po doručení vyjadrenia povinného preskúmal podmienky uznania a vykonania exekúcie, ktoré skúma aj bez návrhu, ako aj či sú tu dôvody na zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie. K namietanej právomoci orgánu, ktorý vydal cudzí exekučný titul, súd uviedol, že podľa dostupných informácií na stránke Ministerstva spravodlivosti SR ešte pred vydaním rozhodcovského rozsudku, bola vyznačená zmena sídla SRS JSM. Takto označený súd nie je totožný so súdom, ktorý mal mať založenú právomoc podľa rozhodcovskej doložky obsiahnutej v Zmluve o poskytovaní služieb. Právomoc podľa tejto doložky mala byť založená výlučne pre súd identifikovaný ako „Stály rozhodcovský súd JSM v Žiline, Slovenská republika“, ktorý mal rozhodovať v súlade s jeho pravidlami a poriadkami uverejnenými v Obchodnom vestníku. Premiestnenie sídla rozhodcovského súdu zrejme s cieľom vyhnúť sa zastaveniu prebiehajúcich rozhodcovských konaní, teda právnym účinkom podľa ust. § 54c ods. 2 ZoRK, je potrebné hodnotiť ako obchádzanie zákona a ani zmenou sídla rozhodcovského súdu sa neodvrátia účinky zastavenia prebiehajúceho rozhodcovského konania. V dôsledku inštitucionálnych zmien na strane rozhodcovského súdu (tieto zmeny sa navonok prejavili vyššie uvedenou zmenou sídla spojenou so zmenou samotnej právnej identity súdu) ako aj v dôsledku zákonných zmien podľa zákona o rozhodcovskom konaní (§ 54c ods. 2) sa rozhodcovská doložka v zmysle Zmluvy o poskytovaní služieb stala neaplikovateľnou a jej účinky definitívne zanikli najneskôr dňom 31.12.2016. Ak v spojení so zmenou sídla rozhodcovského súdu došlo k založeniu nového rozhodcovského súdu, tento nemal danú právomoc na vydanie rozhodcovského rozsudku zaväzujúceho povinného, nakoľko tu absentuje dohoda strán o založení jeho právomoci. Ak zmenou sídla nedošlo k založeniu nového súdu, potom sa aj po takejto formálnej zmene sídla musí na rozhodcovský súd vzťahovať ZoRK, ktorý je pre všetky stále rozhodcovské súdy predpisom statusovým, teda vzťahuje sa na nich aj po akejkoľvek zmene sídla. Z uvedeného vyplýva, že v spojení so zmenou sídla SRS JSM došlo buď k zániku inštitucionálnej arbitráže oprávnenej rozhodovať spor podľa uzatvorenej rozhodcovskej doložky, alebo aj po zmene sídla SRS JSM sa na neho vzťahoval ZoRK ako statusový predpis, podľa ktorého bol tento súd založený, následkom čoho sa všetky rozhodcovské konania neskončené k 31.12.2016 ex lege zastavili. Opísané skutočnosti majú za následok, že na rozhodcovský rozsudok je potrebné pozeráť ako na právny paakt, ktorý nemôže tvoriť spôsobilý exekučný titul v exekučnom konaní. K obdobným záverom došiel aj Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 15XECdo/21/2016 zo dňa 30.06.2016, keď rozhodcovský rozsudok vydaný na základe právomoci vyvodenej z neplatnej rozhodcovskej zmluvy považoval za právny paakt nespôsobilý byť exekučným titulom. Rovnaké následky aké Najvyšší súd SR v tomto prípade spojil s neplatnou rozhodcovskou zmluvou, sú nevyhnutne spojené aj s konaním súdu bez existujúcej rozhodcovskej zmluvy alebo s vydávaním rozhodnutí po zastavení rozhodcovského konania.

7. K platnému, resp. neplatnému uzatvoreniu rozhodcovskej zmluvy vyšší súdny úradník uviedol, že podľa rozhodcovskej doložky obsiahnutej v čl. V Zmluvy o poskytovaní služieb č. 2011/8 mali byť všetky spory medzi Žalobcom a Žalovaným riešené výlučne pred Stálym rozhodcovským súdom JSM v Žiline, Slovenská republika v súlade s jeho pravidlami a poriadkami uverejnenými v Obchodnom vestníku. Podľa § 2 ods. 3 Rozhodcovského poriadku v znení účinnom ku dňu podpísania rozhodcovskej doložky rozhodcovia rozhodujú v rozhodcovskom konaní samostatne, alebo v trojčlennom senáte. Podľa § 2 ods. 5 Rozhodcovského poriadku v znení účinnom ku dňu podpísania rozhodcovskej doložky jeden rozhodca je príslušný na konanie a rozhodnutie v zrýchlenom konaní, v konaní o nesporných peňažných pohľadávkach, pričom nespornosť pohľadávky je vždy daná v prípade, ak sú splnené podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie, rozsudku pre uznanie a vzdanie sa nároku, v prípade, ak jedna zo strán na výzvu súdu neustanovila člena rozhodcovského senátu, v prípade, že sa strany dohodli na ustanovení jediného rozhodcu alebo v prípade, že tak ustanovujú iné, účastníkmi zvolené pravidlá konania. V posudzovanej veci nenastal žiadny z prípadov uvedených v § 2 ods. 5 Rokovacieho poriadku SRS JSM, ktorý by umožňoval ustanoviť jediného rozhodcu. Pokiaľ aj napriek nesplneniu podmienok rozhodoval jediný rozhodca, jednalo sa o súd, ktorý nebol riadne ustanovený. Absencia riadne ustanoveného súdu je samostatným dôvodom pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. písm. a) bod 4. ZoRK. Kategorická požiadavka na riadne ustanovenie rozhodcovského súdu je súčasťou právnych poriadkov a verejného poriadku všetkých signatárskych štátov, ktoré pristúpili k Dohovoru o uznaní a vykonateľnosti cudzích rozhodcovských rozhodnutí zo dňa 10.06.1958 (Newyorský dohovor). Medzi signatárske krajiny Dohovoru patrila aj Československá republika a Slovenská republika ako nástupnícka krajina prevzala ustanovenia článku V bode 1 písm. d) (požiadavka riadne ustanoveného súdu) do svojho právneho poriadku a vzhľadom k závažnosti tejto požiadavky sa stala aj súčasťou verejného poriadku. Na zachovaní tejto požiadavky je tak nutné trvať za každých okolností. Zmeny Rokovacieho poriadku ohľadom počtu rozhodcov, ktoré nastali po podpise rozhodcovskej doložky nie je možné akceptovať, nakoľko zmena počtu rozhodcov by mala zásadné účinky na zachovanie rovnosti zbraní a zásadné

účinky na rovnováhu v procesnom postavení strán. Je zásadný rozdiel medzi situáciou, kedy si strany sporu môžu nominovať do konania aspoň jedného rozhodcu a medzi situáciou keď rozhoduje jediný rozhodca nominovaný objektívne zaujatým rozhodcovským súdom. Rovnaké stanovisko ohľadom účinkov zmien rozhodcovského poriadku v čase po podpise rozhodcovskej doložky zaujal aj Krajský súd v Žiline v rozsudku sp. zn. 8Co/97/2013, keď vo veci priamo sa týkajúcej SRS JSM rozhodol, že zmeny rokovacieho poriadku, ktoré nastali po podpise rozhodcovskej doložky, nemožno automaticky akceptovať.

8. Na záver vyšší súdny úradník uviedol, že je dôvodné prijať právny záver, že oprávnený si v rozhodcovskom konaní uplatnil nárok proti účelu a výslovnému zneniu zmluvných dojednaní, rozsudok nebol vydaný vo Švajčiarsku a nebol vypracovaný osobou ustanoveného rozhodcu, rozhodcovský súd v čase vydania rozsudku nesídlil na novoudávanej adrese vo Švajčiarsku, čím bolo prakticky simulované rozhodcovské konanie v zmysle rozhodcovskej doložky, čím prakticky celé rozhodcovské konanie bolo len predstieraním spravodlivého a nestranného konania. Označený rozhodcovský rozsudok nemôže byť uznaný a vykonaný, nakoľko sa jedná o právny paakt a proces predchádzajúci jeho vydaniu nesie v sebe závažné vady zakladajúce výhradu verejného poriadku, ktorá je aj v zmysle čl. 1 ods. 2 Dohovoru medzi republikou Československou a Švajčiarskom o uznávaní a výkone rozhodnutí (č. 23/1929 Sb.) dôvodom pre neuznanie rozhodcovského rozsudku.

9. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil citujúc ust. § 54 ods. 1, § 54 ods. 2 a § 199b Exekučného poriadku, § 54c ods. 2 prvá veta zákona č. 242/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

10. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený v zákonnej lehote sťažnosť, v ktorej ako prvý dôvod sťažnosti uviedol ustanovenie rozhodcovského tribunálu obsadeného jediným rozhodcom a označil ho za jedinú konkrétne identifikovanú vadu, na ktorej vyšší súdny úradník postavil svoje rozhodnutie, ktoré predstavuje samostatný dôvod na odopretie uznania. Oprávnený poukázal na bod 13 uznesenia s poznámkou, že odpočiatku bolo dojednaným miestom konania mesto Zug, Švajčiarsko, pričom podľa oprávneného tieto závery nemajú základ vo vykonanom dokazovaní a sú v rozpore so znením predmetných pravidiel konania Rokovacieho poriadku. Nie je vôbec pravdivý záver, že nenastal dôvod na ustanovenie jediného rozhodcu a preto celý záver o nesprávnom ustanovení rozhodcovského súdu je nepravdivý, pričom konajúci vyšší súdny úradník s pravdepodobnosťou blížiacou sa k istote mal o uvedenej skutočnosti vedomosť, resp. ak ju nemal, mal skutkové tvrdenia nepreukázané inak ako námietkami povinného skúmať.

11. Ako ďalší dôvod sťažnosti oprávnený uviedol vylúčenie preskúmania a rozsudok vo veci Tabbane, v zmysle ktorého dojednanie o vylúčení preskúmania nepredstavuje zásah do práv účastníkov na prístup k súdu, ani ich rovnosti a teda ani nezakladá rozpor s procesným verejným poriadkom. Napriek opakovaným tvrdeniam povinného vylúčenie preskúmania rozhodcovského rozsudku nezakladá ani neplatnosť zmluvy, ani rozpor s verejným poriadkom. Vylúčenie preskúmania rozsudku má legitímny účel.

12. Ďalším dôvodom sťažnosti podľa oprávneného je nepravdivé tvrdenie ohľadne zániku právomoci rozhodcovského súdu. Nesprávnym právnym posúdením ale aj nesprávnym skutkovým tvrdením v časti, v ktorej sa týka tzv. totožnosti rozhodcovského súdu je záver, že zmluva zakladala právomoc iného súdu, než vo veci rozhodoval. Stály rozhodcovský súd podľa slovenského zákona v rozhodcovskom konaní nikdy nerozhodoval, iba konanie administratívne viedol, pričom je potrebné rozlišovať medzi pojmom Stály rozhodcovský súd a pojmom „rozhodcovský súd“ (§ 6 a nasl. ZoRK). Obdobne švajčiarsky IPRG nepozná vôbec legálny pojem Stály rozhodcovský súd (aj keď na území Švajčiarska sú ich desiatky), ale ide len o rozhodcovské inštitúcie, kým rozhodcovským súdom sa rozumie ustanovený viacčlenný tribunál alebo jednotlivý rozhodca. Podľa § 1 ods. 1 slovenského zákona o rozhodcovskom konaní upravuje ten rozhodcovské konanie na území Slovenskej republiky, teda nie za jej hranicami. Napriek tvrdeniam doc. Slašťana nedošlo zmenou sídla SRS JSM do Zürichu k žiadnej zmene miesta konania v predmetnom konaní, pretože toto miesto konania (Švajčiarsko) bolo dojednané už v pôvodnej zmluve v r. 2011. K tomu oprávnený cituje v sťažnosti z odôvodnenia (body 30, 33, 34, 35) uznesenia Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 43CoR/10/2018-308 zo dňa 28.03.2019. Týmto miestom vydania - dojednaným miestom konania je Švajčiarsko a preto neobstoja a sú s právoplatným rozhodnutím krajského súdu v rozpore právne závery napadnutého rozhodnutia v bode

14. Hoci to konajúci vyšší súdny úradník neuvádza a neuvádza pre svoje závery žiadne dôkazy, z ktorých vychádzal, zo spisu je zrejmé, že prepísal (automaticky prevzal) bez akéhokoľvek hodnotenia dôkazov závery z rozhodnutia Krajskej prokuratúry a tzv. znaleckého posudku JUDr. Slašťana, čo s ohľadom na ich zjavne nepravdivý obsah v rozpore s obsahom zrušovacieho spisu a zrejme aj trestného spisu je predmetom aktuálne spracovávaného trestného oznámenia. Osobitne zjavné je slepé nasledovanie záverov zmanipulovaných ak nie rovno Lesmi SR podplatených orgánov činných v trestnom konaní, ohľadne tvrdenia, že rozsudok nebol vypracovaný osobou ustanoveného rozhodcu, čo je dodatočné tvrdenie rozhodcu, ktoré vyšetrovateľ nekonfrontoval s inými dôkazmi, lebo sa ukázalo ako nadbytočné. Povinný sice argumentuje uznesením o začatí trestného stíhania, ale toto trestné stíhanie bolo zastavené, voči čomu oprávnený nemohol namietať a už vonkoncom voči nesprávnym dôvodom zastavenia. Je závažným zásahom do rovnosti zbraní a základov spravodlivého procesu, ak sa voči takémuto prevzatíu pre súd nezáväzných záverov vyšetrovateľa a prokurátora nemôžu riadne brániť. Extrémne krátko po oznámení stavu spisu bolo doručené rozhodnutie a preto stihli zabezpečiť len niektoré dôkazy, ktoré vyvracajú všetky tvrdenia povinného zahrnuté do dôvodov napádaného rozhodnutia. Okrem iného k tvrdeniam o sídle vo Švajčiarsku predstavili aj zmluvné dôkazy, aj judikatúru v konaní pred krajským súdom sp. zn. 43CoR/10/2018.

13. Ďalšími dôvodmi sťažnosti sú, že povinným tvrdené vady konania nenastali a tie ktoré nastali, boli spôsobené nedbanlivostným a/alebo zavineným disciplinárnym previnením zastupujúceho súdneho tajomníka SRS JSM pri E2E, Mgr. Štefana Astera, ktorý pritom zjavne poskytoval v konaní dodatočné prostriedky procesnej obrany jednostranne žalovanému (povinnému), nepravdivý a účelový znalecký posudok JUDr. M. Slašťana a vymyslená statusová teória aplikovaná vo výslovnom rozpore so znením zákona o rozhodcovskom konaní. Už v rozhodcovskom konaní povinný ako aj jeho kandidát na rozhodcu JUDr. Levrinc, ktorý bol dlhodobo personálne prepojený s výsadbom skupiny Slavia Capital v Lesoch SR, š.p. vrátane novoustanovenej vedúcej právneho oddelenia Lesov SR, š.p. predstavoval statusovú teóriu viazanú na to, že je údajne rozhodcovský súd inštitúciou s odvodenou právnou osobnosťou, ktorá má vplyv na jeho právomoc rozhodovať vo veci. Vo veci však nerozhoduje Stály rozhodcovský súd a neposudzuje sa jeho právomoc konať vo veci, ale konkrétny ustanovený rozhodcovský súd bez ohľadu na máťúce a nevhodné označenie rozhodcovských inštitúcií slovami „Stály rozhodcovský súd“. Navyiac však SRS JSM už v čase uzatvorenia zmluvy mal povahu nielen rozhodcovského súdu podľa slovenského ZoRK ale aj rozhodcovského súdu podľa Newyorského dohovoru (viď Štatút SRS JSM). Nepravdivé je aj tvrdenie o povinnom zániku rozhodcovských súdov a tým zániku ich „oprávnenia prejednávať a rozhodovať spory“. S ohľadom na § 1 ods. 1a ZoRK potom neobstojí ani záver o tom, že by konania pred SRS JSM mali byť zastavené ex offa. Ani ako subjekt v SR nemohol byť SRS JSM zrušený v zmysle prechodných ust. ZoRK, keďže konania o zrušení rozhodcovských rozsudkov vedených podľa jeho pravidiel zďaleka neskončili, ba ani konania ad hoc rozhodcov na území SR konajúcich vo veciach, kde do 01.01.2017 bola založená právomoc a kde strany súhlasili s konaním ust. rozhodcu alebo tribunálu ako ad hoc súdu podľa pravidiel SRS JSM.

14. Ďalej oprávnený v sťažnosti uvádza, že právne posúdenie výhrady verejného poriadku v napádanom rozhodnutí je zjavne nesprávne. Pokiaľ ide o ustanovenie rozhodcovského súdu, tento bol ustanovený preukázateľne riadne a nepravdivými sú tvrdenia povinného a žiaľ i napádané rozhodnutie v časti, kde z nich vychádza, že by došlo k nesprávnemu konštituovaniu rozhodcovského súdu. Vady vytykané rozhodcovskému konaniu nedosahovali žiaden odopierací dôvod a vo svojej podstate nepredstavujú nič iné iba pokus záujmovej skupinky ovládajúcej štátny podnik vyhnúť sa plneniu rozsudku a to navyiac za tým účelom, aby mohli svojim tlakom dosiahnuť nevýhodné postúpenie pohľadávky na osoby blízke konkrétnej finančnej skupine. Znalec nemôže nahrádzať právne posúdenie veci, najmä v situácii, keď sú závery znaleckého posudku o slovenskom práve v priamom rozpore so súdu známymi závermi odvolacieho súdu. Posudzovať ako rozpor s verejným poriadkom bez dôkazov tvrdenie rozhodcu, že nespracoval sám rozsudok, je osobitne interesantné v situácii, keď vychádza najavo, že naopak na civilných súdoch je taká prax viac než rozšírená, keď platiaci účastníci si nosia na USB svoje pripravené rozhodnutia, najmä je to však eklatantné v situácii keď osoba, ktorá mala údajne také rozhodnutie pripraviť, to efektívne popiera a najmä bola nominovaná do pozície zastupujúceho súdneho tajomníka externými právnymi poradcami povinného.

15. K dôvodu sťažnosti, že rozhodcovská zmluva je platná a jej neplatnosť je nesprávne posúdená a k tomu, že neplatnosť zmluvy je vyšším súdnym úradníkom konštatovaná v rozpore s uznesením Krajského súdu Banská Bystrica, oprávnený poukazuje na body 39 a 40 uznesenia sp. zn.

43CoR/10/2018. K tomu, že prípadný nedostatok právomoci nemôže byť pri rozhodcovskom rozsudku švajčiarskom dôvodom na odopretie uznania a nemožno v ňom vidieť rozpor s verejným poriadkom procesným oprávnený poukazuje na to, že prekážkou výkonu švajčiarskeho rozhodcovského rozsudku nemôže byť nedostatok právomoci ale len výlučná právomoc domáceho súdu v zmysle Dohovoru o výkone občianskych súdnych rozhodnutí medzi Republikou Československou a Švajčiarskom v súlade s jeho Protokolom, podľa ktorého má rozhodcovský rozsudok medzi stranami povahu štátneho rozsudku. Povinný svoje tvrdenia o vadách konania nepreukázal, absentuje dôkazná sila uznesenia Krajskej prokuratúry a znaleckého posudku dr. Slašťana, uznesenie Krajskej prokuratúry nezaväzuje a je neprípustný postup, pri ktorom obsah znaleckého posudku o tuzemskom práve nahradí rozhodovacia činnosť súdu. Tvrdenia o rozpore s verejným poriadkom nepreukázal povinný inak ako znaleckým posudkom, ktorým znalec odpovedal na otázky o cudzom práve takmer výhradne odkazmi na slovenské právo bez riadneho skúmania a citovania práva v cudzine platného. Tvrdenie o nesprávnom ustanovení súdu vyvrátil predloženými dôkazmi a tvrdenia o iných vadách povinný preukázal iba predložením uznesenia KP BB, ktorá potvrdzuje zastavenie stíhania a skutočnosť, že skutok nie je trestným činom (len v tomto rozsahu je pre súd záväzný).

16. Ďalej oprávnený namieta, že procesné podmienky na rozhodovanie VSÚ neboli dané, keďže môže rozhodovať uznesením iba vo veciach, kde nie je prípustné odvolanie, vo veciach uznania a výkonu cudzieho rozhodcovského rozsudku je však podľa CSP vždy prípustné odvolanie (aj dovolanie). Napádané uznesenie bolo vydané nad rámec výkonu oprávnení, ktoré môžu VSÚ z poverenia sudcu nadobudnúť, ergo protizákonne. Rozhodnutie je podľa oprávneného predčasné a neboli využité prostriedky dostupné na preukázanie alebo vyvrátenie tvrdení povinného, ktoré súd využiť mal a mohol a ak by ich využitie protivilo sa povahe konania exekučného, mal potom vychádzať zo skutkového stavu spočívajúceho v tom, že povinný svoje tvrdenia týkajúce sa rozporu s verejným poriadkom nepreukázal a dôkazné bremeno neuniesol. Na základe všetkých uvedených skutočností preto oprávnený žiada, aby súd napádané uznesenie ako nezákonné, protiprávne, vecne a právne nesprávne zrušil a vydal poverenie na vykonanie exekúcie.

17. Proti uzneseniu podal oprávnený sťažnosť aj prostredníctvom právneho zástupcu, v ktorej poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoR/10/2018-308 zo dňa 28.03.2019, a to konkrétne na body 30 a 40 potvrdzujúceho uznesenia, v zmysle ktorých súd nevidel dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku stáleho rozhodcovského súdu JSM č. k. E-SQ9H1-SR-6 zo dňa 19.01.2017, a to ani v prípade ak by si subjekty obchodnoprávných vzťahov so sídlom v Slovenskej republike zvolili rozhodcovský súd zriadený zriaďovateľom so sídlom na území Slovenskej republiky. Krajský súd výslovne považuje dohodu subjektov o lokalizácii rozhodcovského konania mimo územia Slovenskej republiky ako aj zriadenie rozhodcovského súdu mimo územia Slovenskej republiky za právom nezakázané konanie. Ďalej poukázal na skutočnosť, že oprávnený nemal možnosť vyjadriť k návrhu povinného zastaveniu exekúcie, tým mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a považuje to za zásah do svojich práv. K namietanému rozporu rozsudku s verejným poriadkom uvádza, že pri reštriktívnom chápaní medzinárodného verejného poriadku a pri dôraze na skutočnosť, že aj zásada dodržiavania medzinárodných zmlúv SR predstavuje dôležitú súčasť verejného poriadku, k tomuto tvrdeniu je potrebné niesť nemalé dôkazné bremeno, ale aj bremeno tvrdenia a označenia dôkazov (čo sa zo strany povinného nestalo). Konanie o zrušení rozhodcovského rozsudku bolo vedené a ukončené pred slovenským súdom, výsledky sporu uviedli vyššie a nerozumejú z akého dôvodu sa opakovane posudzuje rozhodcovský rozsudok. Vedenie ďalšieho konania znamená duplicitné vyrovnávanie sa súdov najmenej s časťou argumentácie strán a paralelné dokazovanie, pričom odstráneniu takejto duplicity slúži článok 192 švajčiarskeho IPRG obdobne ako § 51 švédskeho rozhodcovského zákona ako judikoval ESLP v rozsudku Tabbane, na ktorý právny zástupca oprávneného v sťažnosti poukazuje a cituje z neho. V tejto súvislosti právny zástupca ešte uviedol, že si nevedia predstaviť akoby aplikácia slobodnej vôle povinného prejavenej podpisom zmluvy s rozhodcovskou doložkou vrátane vedľajšieho dojednania podľa čl. 192 mohla predstavovať zásah práva na prístup k súdu a zdôraznil vo väzbe na ustanovenie § 193 CSP viazanosť súdu týmto rozhodnutím.

18. Je nepravdivé tvrdenie povinného o údajom koordinovanom postupe rozhodcovského súdu a oprávneného, čo vyvodzuje povinný iba z podobnosti názvu a zo zaniknutých vzťahov medzi spoločnosťou JSM Pannonica, Kft a SRS JSM, pričom rozhodné údaje MV SR jasne preukazujú, že sa rozhodujúce zmeny v záujmovom združení právnických osôb E2E-inštitút pre medzinárodnú obchodnú arbitráž odohrali ešte skôr, než vôbec došlo k predsporovým rokovaniam. Naopak je zjavné

podozrenie, že počas konania dochádzalo ku koordinácii medzi niektorými osobami konajúcimi v mene súdu, ktoré boli zamerané na vznik prieťahov alebo na poskytovanie nových možností na doplnenie dôkazov a tvrdení povinného. Takýmito neobvyklými úkonmi rozhodcovského súdu napr. nezvyčajne dlhá lehota na oznámenie právneho zástupcu, umožnenie nahliadnutia do spisu rozhodnutím rozhodcu jednostranne iba povinného, nekonanie žiadnych úkonov podľa rokovacieho poriadku v medzičase do voľby do právneho zástupcu povinného a pod. Taktiež je nepravdivé tvrdenie povinného, že by sa všetka korešpondencia a rokovania viazala na územie SR. Povinný sám doručoval niektoré svoje písomnosti do Budapešti do sídla spoločnosti JSM Pannonica, Kft.

19. S poukazom na uvedené skutočnosti majú za to, že postup vyššieho súdneho úradníka je nesprávny a v rozpore so zákonom, nakoľko v tomto prípade nebol daný právny dôvod na zastavenie exekúcie, rozhodcovský rozsudok a jeho zrušenie bolo už predmetom posudzovania slovenského súdu, ktorý konštatoval, že nemá právomoc rozhodovať vo veci samej. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný riadne a osobou ňou na to oprávnenou na základe platne uzavretej rozhodcovskej doložky. Nejedná sa o právny paakt a je spôsobilým titulom pre vykonanie exekúcie, preto oprávnený navrhuje, aby sudca vydal uznesenie, ktorým uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom zo dňa 26.02.2020 zruší a zároveň žiada, aby súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie exekútorovi.

20. Povinný vo vyjadrení k sťažnosti oprávneného podanom prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že Krajský súd v Banskej Bystrici v uznesení č. k. 43CoR/10/2018-308 zo dňa 28.03.2019 označil rozsudok rozhodcovského súdu č. k. E-SQ9H1-SRS-6 zo dňa 19.01.2017 za cudzí rozhodcovský rozsudok a považoval za právom dovolenú aj dohodu o mieste konanom mimo územia Slovenskej republiky. Na základe tohto záveru sa krajský súd zaoberal výlučne otázkou právomoci tunajšieho súdu na prieskum cudzieho rozhodcovského rozsudku a nezaoberal sa žiadnou z prekážok brániacich vykonateľnosti rozsudku č. k. E-SQ9H1-SRS-6 zo dňa 19.01.2017, ktoré namietal oprávnený v tomto exekučnom konaní a na základe ktorých bolo vydané uznesenie sp. zn. 56Ek/1982/2019 zo dňa 26.02.2020. Krajský súd neuskutočnil žiadny vecný prieskum rozhodcovského rozsudku z dôvodu absencie právomoci a nezaoberal sa žiadnou z námietok povinného, ktoré zakladajú výhradu vykonateľnosti akéhokoľvek cudzieho rozhodcovského rozhodnutia. Rovnako krajský súd nekonštatoval (a ani nemohol konštatovať), že by bol vylúčený prieskum rozhodnutia v rámci konania o uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia. Toto konanie predpokladá, že súd vykoná prieskum zákonom určených materiálnych a formálnych atribútov vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia predtým, než umožní jeho vykonanie tým, že vydá poverenie na vykonanie exekúcie. Exekučný súd je povinný ex offo skúmať, či tu nie sú dané dôvody pre odopretie uznania jeho výkonu podľa § 50 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní. Z uvedeného vyplýva, že napadnuté uznesenie nie je v rozpore so závermi uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoR/10/2018-308 zo dňa 28.03.2019, nakoľko toto rozhodnutie sa zaoberalo výlučne otázkou právomoci slovenského súdu na zrušenie rozsudku č. k. E-SQ9H1-SRS-6 zo dňa 19.01.2017 a tým, či je zmluvná delokalizácia rozhodcovského konania právom dovolená. Žiadna z uvedených otázok nebola základom pre vydanie uznesenia zo dňa 26.02.2020.

21. K tvrdeniu oprávneného, že nemal možnosť vyjadriť sa k návrhu povinného na zastavenie exekúcie a tým mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, právny zástupca povinného uviedol, že povinný nepodal žiaden návrh na zastavenie exekúcie a preto je tvrdenie oprávneného zmatečné. V konaní o uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku súd zaslal povinnému Návrh na uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku len preto, aby mu umožnil prípadne podať návrh na odopretie jeho uznania a výkonu, čo povinný aj urobil. Platná právna úprava nepočíta s tým, že by v exekučnom konaní pred vydaním poverenia prebiehala medzi oprávneným a povinným výmena právnych názorov v podobe vyjadrenia, následnej repliky a dupliky. Prípadné námietky a vyjadrenia účastníkov sa koncentrujú do fázy exekučného konania, ktoré nasleduje po vydaní poverenia. Exekučný súd tak neodňal oprávnenému možnosť konať pred súdom, nakoľko svoje práva môže uplatniť a aj ich uplatňuje cestou sťažnosti.

22. K ďalšej časti sťažnosti právny zástupca povinného uviedol, že oprávnený len vo všeobecnosti tvrdí, že pri posudzovaní rozporu rozsudku s verejným poriadkom by sa malo vychádzať z reštriktívneho chápania medzinárodného verejného poriadku a k tomuto tvrdeniu je potrebné uniesť nemalé dôkazné bremeno, ale aj bremeno tvrdenia a označenia dôkazov (čo sa zo strany povinného nestalo). Uvádzané tvrdenia oprávneného nie sú vecne správne. Súd pri posudzovaní rozporu rozhodcovského rozsudku musí vychádzať z verejného poriadku v štáte, kde sa má rozsudok vykonať, pričom práve na takomto

princípe je založená procedúra uznávania cudzieho rozhodcovského rozsudku. Pri uznávaní cudzieho rozhodnutia je nutné rešpektovať suverenitu štátu a jeho národné špecifiká, ktoré sú okrem iného vyjadrené v súbore písaných a nepísaných noriem súhrnne označených ako verejný poriadok. Povinný predložil k svojmu návrhu na odopretie uznania cudzieho rozhodcovského rozsudku viaceré listinné dôkazy (priame), svojimi argumentmi poukázal aj na nepriame dôkazy, pričom vo svojom súhrne tieto dôkazy svedčia o tom, že rozsudok, ktorého uznania sa oprávnený domáha, je právnym paaktom, ktorého vydaniu predchádzali viaceré pochybenia najmä ohľadom nesprávneho obsadenia súdu, absencie nestrannosti súdu, jeho úplnej podriadenosti vôli oprávneného, úplnej absencie mandátu na vydávanie rozhodnutí voči povinnému. V tejto časti vyjadrenia povinný poukazuje na svoje tvrdenie obsiahnuté v podaní zo dňa 12.12.2019 a k nemu pripojené dôkazy, na ktorých v celom rozsahu zotrúva. Exekučný súd je povinný aj bez návrhu odoprieť uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku, u ktorého zistí rozpor s verejným poriadkom, pričom v posudzovanej veci je takýto rozpor natoľko flagrantný, že je zistiteľný už pri zbežnom posúdení vecí.

23. K časti bodu I.5. a I.6. sťažnosti, v ktorej oprávnený poukázal predovšetkým na rozsudok ESĽP *Tabban v. Suisse* č. 41069/12, povinný uviedol, že v konaní o uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku je exekučný súd povinný rozsudok preskúmať, a to ex offo z hľadiska jeho súladu s verejným poriadkom Slovenskej republiky a spôsobilosti predmetu konania na riešenie v rozhodcovskom konaní (§ 50 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní). Na základe návrhu povinného na odopretie uznania a výkonu cudzieho rozhodcovského rozsudku je exekučný súd povinný svoj prieskum rozhodcovského rozsudku rozšíriť a posúdiť aj existenciu prekážok uznania a vykonateľnosti namietaných povinným. V predmetnom konaní nejde o žiadne duplicitné preskúvanie rozhodcovského rozsudku, ktorý navyše nebol nikdy meritorne preskúmaný žiadnym súdom. Exekučný súd sa vôbec nezaoberal otázkou prípustnosti dojednania podľa čl. 192 švajčiarskeho IPRG, nakoľko táto otázka vôbec nie je pre toto konanie relevantná. Zmluvná doložka podľa čl. 192 nadobúda relevanciu len v prípadnom konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Rovnako je tak pre toto konanie bezvýznamné citovanie prípadu *Tabbane v. Suisse*, kde bola posudzovaná prípustnosť zmluvného vylúčenia súdneho prieskumu rozhodcovského rozhodnutia s poukazom na doložku podľa čl. 192 IPRG.

24. K časti sťažnosti, v ktorej oprávnený tvrdí, že na strane oprávneného a rozhodcovského súdu neexistoval žiadny koordinovaný postup, povinný vo vyjadrení trvá na tom, že celé rozhodcovské konanie bolo ovládané Mgr. Slavomírom Jančokom, pričom akékoľvek jeho návrhy boli súdom bezvýhradne potvrdené. Menovaný Mgr. Jančok bol zapísaný v Zozname rozhodcov rozhodcovského súdu, pôsobil v jeho výkonných orgánoch, ako aj v orgánoch zakladateľa rozhodcovského súdu, konal v mene zaniknutého žalobcu v rozhodcovskom konaní a koná v mene oprávneného. Oprávnený (správne malo byť uvedené povinný) nedisponuje takými nástrojmi, ktorými by mohol prostredníctvom priamych dôkazov zdokumentovať aktivity Mgr. Jančoka. Na preukázanie previazanosti rozhodcovského súdu a oprávneného predkladá úradný záznam zo stretnutia, ktoré sa uskutočnilo po začatí rozhodcovského konania. Aj keď oprávnený, za ktorého koná Mgr. Jančok, tvrdí, že s rozhodcovským súdom nebol nijako previazaný, na stretnutí sa prezentoval tak, akoby tento súd riadil, pričom po zistení, že povinnému ešte nebola doručená žaloba, dokázal zabezpečiť, že do 3 hodín od skončenia stretnutia bola táto žaloba doručená povinnému a všetky úkony rozhodcovského súdu boli realizované tak, ako to prezentoval na osobnom stretnutí. Rozhodcovský súd vystupuje na podporu oprávneného, dokonca je tu dôvodné podozrenie, že sú pre tento prípad dodatočne vyhotovované a antidatované listiny, ako je napr. dôverné Stanovisko rozhodcovského súdu zo dňa 30.12.2016, ktoré sa v rozhodcovskom spise pôvodne nenachádzalo a bolo „odtajnené“ dňa 28.02.2020 bezprostredne po vydaní napadnutého rozhodnutia. Na druhej strane v trestnej veci sp. zn. KRP-60/2-VYS-BB-2017 vedenej v spojení podvodom a predstieraným rozhodcovským konaním sa všetky osoby konajúce za rozhodcovský súd (Mgr. Botek, Mgr. Aster) vrátane Mgr. Jančoka odvolali na mlčanlivosť podľa švajčiarskeho práva a odmietli poskytnúť akékoľvek informácie o priebehu rozhodcovského konania, čím cielene zabránili riadnemu vyšetreniu veci. Z uvedeného vyplýva, že o priebehu rozhodcovského konania všetci jeho „aktéri“ mlčali až do momentu, keď bolo potrebné podporiť oprávneného v tomto konaní. Oprávnený mohol získať rýchlu a cieľenú podporu zo strany rozhodcovského súdu len za predpokladu, že tento súd pôsobí v jeho podriadenosti. Trvá na tom, že rozhodcovskému súdu v súčasnosti aj v minulosti chýbal akýkoľvek reálny odborný personálny aparát a jedinou osobou s právnym vzdelaním bol a je výlučne Mgr. Jančok, ktorý vždy vystupoval v mene oprávneného (alebo jeho predchodcu), riadil činnosť rozhodcovského rozsudku, pripravoval podklady pre podania za oprávnenú osobu, je a bol činný aj pri príprave podaní podávaných za rozhodcovský súd, nakoľko jeho formulácie a rukopis sú natoľko jedinečné, že ich je

možné identifikovať v každom podaní oprávneného, ako aj paaktoch rozhodcovského súdu. Z výsledkov vyšetrovania vo veci pod sp. zn. KRP-60/2-VYS-BB-2017 vyplynulo, že to bol Mgr. Aster, ktorý vyvíjal nátlak na Petra Petruša, doniesol rozhodcovi všetky dokumenty na podpis, pričom rozhodca podľa vlastnej výpovede v skutočnosti žiadnu rozhodovaciu činnosť nevykonával a len podpisoval dokumenty, ktoré mu boli na podpis prinesené, dokonca sa nepamätá, že by vôbec rozhodcovský rozsudok podpísal.

25. Proces ustanovenia jediného rozhodcu bol nielen nezákonný s ohľadom na ustanovenia Rokovacieho poriadku rozhodcovského súdu, ale bol aj netransparentný a nie je možné zistiť, akým spôsobom bol vybraný za rozhodcu pán Peter Petruš, ktorý nemal právnické vzdelanie a ani žiadne skúsenosti s rozhodovaním sporov a s rozhodcovským konaním. Zo skutočností, ktoré vyšli najavo v trestnom konaní, vyplýva, že osoby konajúce za rozhodcovský súd zneužili tieseň p. Petruša, ktorý trpel v rozhodnom čase vážnym ochorením a potreboval finančné prostriedky, ktoré mu sľúbili za podpisovanie dokumentov v rozhodcovskom konaní. Je ťažko uveriteľné, že osoba bez právneho vzdelania a skúsenosti, trpiaca vážnou chorobou, bola spôsobilá samostatne viesť rozhodcovské konanie a aplikovať cudzie právo navyše v mimoriadne krátkom čase (od ustanovenia rozhodcu do vydania rozsudku prešlo len 14 dní). Čestné vyhlásenia Mgr. Astera a Mgr. Boteka sú nepravdivé, nevierohodné a sú ďalším dôkazom o tom, že to bol Mgr. Jančok, kto po celú dobu ovládal rozhodcovský súd a pripravoval jeho podania. Pre súd nemôže byť záväzným výklad Rokovacieho poriadku, ktorý poskytuje samotný rozhodcovský súd a je obsiahnutý v pravdepodobne antdatovanom dokumente. Exekučný súd má výlučnú a úplnú kompetenciu na výklad práva, na výklad ustanovení Rokovacieho poriadku. Výklad Rokovacieho poriadku obsiahnutý v Stanovisku zo dňa 30.12.2016 je navyše vecne nesprávny, je zjavne podávaný ex post takým spôsobom, aby zvýhodnil pozíciu oprávneného a podporil jeho tvrdenia o tom, že rozhodoval správne obsadený rozhodcovský súd. V skutočnosti je výkladom príslušných ustanovení Rozhodcovského poriadku nutné dospieť k záveru, že predmetnú vec mal rozhodovať trojčlenný senát, ktorého členov mal ustanoviť samotný rozhodcovský súd, ktorý v zmysle Rokovacieho poriadku pôsobil aj ako vybraná osoba majúca za úlohu ustanovovanie rozhodcov. V predmetnej veci nebola splnená ani jedna z podmienok Rokovacieho poriadku pre rozhodovanie sporu jediným rozhodcom. Povinný nikdy nebol riadne vyzvaný na ustanovenie rozhodcu. Napriek tomu explicitne označil a implicitne aj ustanovil rozhodcu, ktorý mal byť členom senátu pre rozhodovanie sporu a oznámil túto skutočnosť rozhodcovskému súdu. Spor bol na základe uvedeného rozhodovaný nesprávne obsadeným súdom, čo je len jeden z viacerých dôvodov v tejto veci, pre ktoré by malo byť uznanie a výkon rozsudku odopreté. V rozhodcovskom spise sa nenachádzala žiadna výzva na ustanovenie rozhodcu adresovaná niektorej zo strán sporu, preto neboli v žiadnom prípade splnené procesné podmienky na rozhodovanie sporu jediným rozhodcom. Až po márnej výzve na ustanovenie rozhodcu by mohol vec potenciálne rozhodovať jediný rozhodca (čo je však tiež otázka výkladu vnútorne rozporného Rokovacieho poriadku). Na základe toho povinný trvá na tom, že v danej veci okrem iných väd rozhodoval nesprávne obsadený rozhodcovský súd.

26. Najpodstatnejšia je však skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok je právnym paaktom. Podľa záverov uvedených v Posudku č. 1/2018 zo dňa 17.01.2018 vypracovanom nestranným znalcom doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom, PhD., znalcom z odboru Právne vzťahy k cudzine, nebola v predmetnej veci daná právomoc Stáleho rozhodcovského súdu JSM na vydanie rozhodcovského rozhodnutia ku dňu 19.01.2017. V tejto súvislosti právny zástupca povinného poukázal na s. 17, 18 a 21 posudku. V posudzovanom prípade došlo k stavu, kedy rozhodcovský SRS JSM s uvádzaným sídlom Thurgauerstrasse 40, CH-8050 Zürich nemohol platne ustanoviť rozhodcu, nakoľko pre takýto úkon nemal zmluvný mandát. Rozhodcovská doložka totiž výslovne odkazovala na rozhodovanie sporov „výlučne pred Stálym rozhodcovským súdom JSM v Žiline, Slovenská republika.“ SRS JSM bol zároveň viazaný svojím statusovým predpisom a jeho kogentným príkazom obsiahnutým v ust. § 54c ods. 2 ZoRK, v zmysle ktorého sa ex lege zastavujú všetky rozhodcovské konania, a to k 31.12.2016.

27. Na záver vyjadrenia povinný zopakoval, že rozhodcovský rozsudok nebol doposiaľ predmetom súdneho prieskumu, v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku vedeného pod sp. zn. 63Cr/3/2017 na Okresnom súde Banská Bystrica dospel súd k záveru, že nemá právomoc na zrušenie cudzieho rozhodcovského rozsudku a konanie zastavil. Nejednalo sa o rozhodnutie zakladajúce prekážku res iudicata a v danom konaní nebol aprobeovaný rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul ako tvrdí oprávnený. Oprávneným uvádzaná judikatúra nesvedčí v jeho prospech, nejdená sa o judikatúru v obdobných veciach. Exekučný súd ma pri uznaní cudzieho rozhodcovského rozsudku zachovanú svoju právomoc posúdiť samotnú právnú existenciu exekučného titulu predloženého na vykonanie, aktívnu

procesnú a vecnú legitímáciu oprávneného a to, či sa uznanie rozhodcovského rozsudku neprieči verejnému poriadku alebo zásadám verejného poriadku. Povinný v tomto konaní preukázal, že domnelý rozsudok nebol vydaný rozhodcovským súdom v zmysle rozhodcovskej doložky, nakoľko právomoc tohto súdu ex lege zanikla 31.12.2016. Osoba označená ako rozhodca sa na rozhodovaní nijako nepodieľal a dokonca uviedol, že „nevie čo podpísal“. V predstieranom rozhodcovskom konaní nebolo vytvorené ani len zdanie spravodlivého procesu, keď rozhodoval nesprávne obsadený súd in concreto jediný rozhodca navrhnutý mimo zoznamu rozhodcov samotným žalobcom (právnym predchodcom oprávneného), pričom tak došlo k porušeniu Rokovacieho poriadku. Všetky vyššie uvedené skutočnosti preukazujú, že tu buď vôbec neexistuje exekučný titul, nakoľko rozsudok vydaný bez riadne založenej právomoci v čase po zastavení konania je právnym paaktom alebo rozsudok nie je možné vykonať pre množstvo väd, z ktorých každá aj jednotlivito zakladá výhradu verejného poriadku, ktorá znemožňuje uznanie a výkon domnelého rozhodcovského rozsudku. Preto povinný trvá na tom, aby konajúci súd odoprel uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku a zamietol návrh na vykonanie exekúcie na podklade cudzieho rozhodcovského rozsudku a žiada, aby súd priznal povinnému náhradu trov konania v plnom rozsahu.

28. Dňa 08.06.2020 oprávnený doručil súdu podanie označené ako Duplika k vyjadreniu povinného, v ktorom oprávnený namieta oneskorené podanie vyjadrení zo dňa 12.12.2019 a zo dňa 19.05.2020, ktorých oneskorenosť má mať za následok ich neúčinnosť, neúčinnosť podania zo dňa 12.12.2019 má byť daná aj vadami plnej moci, v dôsledku ktorých je vyjadrenie právneho zástupcu povinného procesne neúčinné. V súvislosti s tvrdením povinného, že pri výklade verejného poriadku nemá byť uplatňovaný reštriktívny výklad a že ide iba o subjektívne stanovisko oprávneného, oprávnený poukazuje na skutočnosť, že je absolútne neprípustné a v rozpore so zákonmi, Ústavou SR, ako aj medzinárodnými záväzkami Slovenskej republiky pri skúmaní rozhodcovského rozhodnutia vykonávať posúdenie vecnej správnosti rozhodcovského rozsudku a to vrátane posudzovania spôsobu hodnotenia dôkazov (neprípustnosť revisio au fond a reštriktívny výklad verejného poriadku). Nielen vyjadrenia povinného, ale aj vyšší súdny úradník v sťažnosťou napadnutom rozhodnutí tak činí preberaním argumentov uvedených v uznesení Krajskej prokuratúry a v znaleckom posudku, ktoré sa týkali kvality odôvodnenia, či vykonávania dôkazov rozhodcovským súdom. Podľa oprávneného v konaní o odopretie uznania a vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku nie je vylúčená všeobecná úprava podľa § 68f ZMSP. Obdobný princíp zákazu revisio au fond uvádza aj prof. Bělohávek ako všeobecný princíp medzinárodného práva vyplývajúci z Newyorského dohovoru ako aj Európskeho dohovoru o medzinárodnej obchodnej arbitráži a podobne zdôrazňujú obmedzenosť súdneho prieskumu so zákazom meritórneho prieskumu a povahu reštriktívneho verejného poriadku aj Gyarfáš a Števček vo svojom Komentári k zákonu u rozhodcovskom konaní. Pokiaľ ide o tvrdenie o nulitnosti rozhodcovského rozsudku z dôvodu údajnej namietanej neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, ani prípadná neplatnosť rozhodcovskej zmluvy by nezakladala ani nulitu, ani možnosť odopretia rozhodcovského rozsudku a v tejto súvislosti poukazuje oprávnený na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 34ICm 2288/2012.

29. V ďalšej časti sa oprávnený vyjadruje k skutočnosti, že rozhodcovský rozsudok nie je v rozpore s verejným poriadkom, keď podľa neho ani jedna z vyčítaných väd konania alebo uplatnených odopieracích dôvodov sa neopiera o také zásady spoločenského a štátneho zriadenia SR a jej právneho poriadku, na ktorých je potrebné bez výhrady trvať. Skutočnosť, že rozpor s verejným poriadkom sa má vykladať reštriktívne a zodpovedá pojmu „medzinárodného verejného poriadku“ preukazuje aj dôvodová správa k zákonu č. 336/2014 Z. z., podobne okrem Gyarfáša a Števčeka v ich Komentári aj Klára Drličková vo Vliv legis arbitri na výkon a uznání rozhodčího nálezu, 2013, Spisy Právnické fakulty Masarykovy Univerzity, řada teoretická, Edice S, č. 443, ďalej oprávnený poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 20 Cdo 676/2016.

30. K nevierohodnosti nezákonne nariadeného a vykonaného tzv. znaleckého posudku a jeho podstatným vadám oprávnený vo vyjadrení uvádza, že znalec, prokuratúra i povinný nesprávne vykladajú normu § 12 ods. 1 prvá veta ZoRK a opätovne poukazuje na Komentár Gyarfáš - Števček k Zákonu o rozhodcovskom konaní a na body 39 a 40 uznesenia Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 43CoR/10/2018-308. K nevierohodnosti odôvodnenia uznesenia krajskej prokuratúry oprávnený uvádza ignorovanie väd znaleckého posudku zo strany prokuratúry, ponechanie skutkovej vety v podobe odporujúcej rozhodnutiu OS BB a KS BB za situácie pravidelného informovania vyšetrovateľky vo veci, dôvera účastníkov v právo a právna istota vo väzbe na stanovky E2E. Uznesenie dokazuje iba to, že KP nejaké skutočnosti vyhodnotil, neexistuje však prezumpcia správnosti skutkového zistenia v

predsúdnom konaní. KP vykonával dôkazy iba v obmedzenom rozsahu. Povinný chcel týmto dôkazom preukazovať skutkové tvrdenie, že rozhodcovský rozsudok nebol vydaný rozhodcom, proti čomu stojí to, že nepredložil predmetné uznesenie včas a súčasne, že vôbec nepredložil zápisnicu o výpovedi svedka, resp. podozrivého rozhodcu. Povinný argumentuje jeho svedectvom napriek finančným či zdravotným problémom rozhodcu, ktoré ho mohli ovplyvniť počas vyšetrovania a napriek nátlaku, na ktorý sa sťažoval. Ďalej oprávnený podľa neho vyvracia nepravdivé a manipulatívne tvrdenie povinného k vierohodnosti listín - stanovísk Mgr. Štefana Astera a Mgr. Petra Boteka a k vadám rozhodcovského konania, vyjadruje sa k prepojenosti oprávneného s osobou Mgr. Slavomíra Jančoka, nemožnosti odopretia uznania cudzieho rozhodcovského rozsudku vydaného vo Švajčiarsku z iných dôvodov než podľa § 50 ods. 2 ZRK vo väzbe na Newyorský dohovor a jeho klauzulu prednosti priaznivejších dvojstranných zmlúv a ustanovenia švajčiarsko-československého dohovoru č. 23/1929 Zb. a nemožnosti stotožniť skutkové tvrdenia, ktoré by v prípade pravdivosti zakladali vady konania podľa § 50 ods. 1 ZRK s verejným poriadkom.

31. Podľa § 200 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

32. Podľa § 202 ods. 1 Exekučného poriadku v exekučnom konaní koná a rozhoduje vyšší súdny úradník, ak nejde o rozhodnutie o príklepe. Sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Pojednávanie súd nariaďuje, ak to pokladá za potrebné.

33. Podľa § 239 ods. 1 a 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

34. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

35. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

36. Podľa § 250 ods. 1 CSP ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

37. Podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku súd návrh na vykonanie exekúcie zamietne, ak zistí rozpor návrhu alebo exekučného titulu s týmto zákonom.

38. Podľa § 54 ods. 1 Exekučného poriadku ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade cudzieho exekučného titulu a nejde o prípad podľa § 53 ods. 2, súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie doručí cudzí exekučný titul osobe, ktorá je v návrhu na vykonanie exekúcie označená ako povinný, a poučí ju o možnosti namietat dôvody neuznania podľa osobitného predpisu. Cudzí exekučný titul sa takejto osobe doručí do vlastných rúk.

39. Podľa § 54 ods. 2 Exekučného poriadku ak osoba podľa odseku 1 do 15 dní od doručenia poučenia neuvedie dôvody, ktoré by uznaniu alebo vykonaniu cudzieho exekučného titulu bránili, alebo nepodá návrh na jeho samostatné uznanie, ak to osobitný predpis pripúšťa, súd preskúma podmienky uznania a vykonania exekúcie, ktoré skúma aj bez návrhu, a ak prekážky uznania alebo vykonania nezistí a nie sú tu dôvody na zamietnutie návrhu, vydá poverenie na vykonanie exekúcie.

40. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 249 CSP a dospel k záveru, že sťažnosť oprávneného nie je dôvodná.

41. Exekučné konanie sa môže vykonávať len na uspokojovanie skutočne existujúcich práv, len za podmienok a spôsobmi, ktoré určuje zákon. Jednou z materiálnych podmienok každej exekúcie je aj existencia riadne exekučného titulu, t. j. právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, príp. iného vykonateľného rozhodnutia, ktorého vykonanie zákon pripúšťa. Exekučný súd je oprávnený a povinný

skúmať v každom štádiu exekučného konania, či sú splnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie, medzi ktoré patrí i spôsobilý exekučný titul. V zmysle konštantnej judikatúry napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 164/1996, R 58/1997 zo dňa 27.01.1997 „rozhodnutie znejúce na peňažné plnenie, na ktorého podklade sa navrhuje vykonanie exekúcie, musí byť formálne vykonateľné už v dobe zahájenia exekučného titulu“, t. j. exekučný súd je povinný skúmať, či tu nie je prekážka, pre ktorú by exekúcia nemala ďalej prebiehať. Ak exekučný súd zistí, že nie sú splnené podmienky vedenia exekúcie, je jeho povinnosťou na takto zistenú nezákonnosť vedenia exekúcie adekvátne procesne reagovať (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 391/2012 zo dňa 21.03.2013). Aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 545/2010-15 zo dňa 09.12.2010 uviedol, že „Exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj pre účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka konania, ako aj bez návrhu.“ (obdobne uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 384/2009 zo dňa 09.12.2009 alebo sp. zn. I. ÚS 456/2011 zo dňa 23.11.2011).

42. V danej veci musí exekučný súd skonštatovať, že tu existuje práve takýto nedostatok vykonateľného exekučného titulu. Exekučný titul, ktorý oprávnený predložil a na podklade ktorého navrhuje vykonať exekúciu proti povinnému, je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu JSM sp. zn. E-SQ9H1-SRS-6 zo dňa 19.01.2017 vydaný rozhodcom Petrom Petrušom. Takýto rozhodcovský rozsudok však nie je vykonateľným rozhodnutím, na podklade ktorého by bolo možné viesť exekúciu, dokonca nie je ani riadnym rozhodnutím - individuálnym právnym aktom, resp. iným riadnym procesným úkonom, ktorý by bolo možné považovať za riadny exekučný titul ako bude nižšie vysvetlené.

43. V zásade možno konštatovať, že v exekučnom konaní sa vykonávajú judikované nároky vyplývajúce z rozhodnutí orgánov verejnej moci, ale len v nepatrnej časti z iných exekučných titulov. Teória procesného práva stanovuje podmienky exekučného titulu na to, aby bol spôsobilým exekučným podkladom, pričom k tomu, či je vykonateľný, exekučný súd prihliada z úradnej povinnosti tak ako bolo vyššie citované ustálenou judikatúrou najvyšších súdnych autorít. Uvedená judikatúra vyjadruje len pravidelné problémy exekučných titulov v exekučnom konaní, no nevystihuje základný problém exekučných titulov v exekučnom konaní. Exekučný titul totiž musí byť nielen vykonateľný tak, ako to stanovuje § 45 Exekučného poriadku, ale musí ako taký existovať, t. j. ak je ním nejaké rozhodnutie, musí ísť o riadny individuálny právny akt vydaný osobou na to oprávnenou, ktorá pracuje v rámci orgánu, ktorý je oprávnený o danej veci právomocne a kompetentne rozhodnúť, resp. ak je ním iný úkon (napr. notárska zápisnica), musí ísť o platný právny úkon. Bez týchto požiadaviek individuálneho právneho aktu neexistuje ani jeho vykonateľnosť, právoplatnosť, ako ani iné vlastnosti rozhodnutia orgánu verejnej moci. Aj keď na charakter nespotebitel'ského rozhodcovského rozsudku existujú viaceré teórie (procesná, hmotnoprávna alebo zmiešaná), každopádne exekučný súd musí skonštatovať, že pri použití akejkoľvek z nich každé rozhodnutie (procesný úkon) vydané pred orgánom verejnej moci alebo osobou, ktorej účastníci zverili právomoc rozhodnúť o ich spore [(t. j. alternatívne riešenie súdnych sporov (ARS))] musí byť riadnym prejavom osoby ho vydávajúcej. Takýto úkon musí obsahovať a prezentovať vôľovú a poznávaciu činnosť orgánu (osoby), ktorý tento úkon vydal. Ak z procesnej činnosti exekučný súd zistí, že existujú akékoľvek zásadné vady v tejto bazálnej stránke exekučného titulu, musí bez ďalšieho súdnu ochranu odmietnuť, nakoľko by sa tým poskytovala ochrana neexistujúcemu právu. Otázka riadneho vydania a vyhotovenia exekučného titulu so zreteľom k osobe, ktorá je podpísaná pod exekučným titulom, sa v bežnej praxi ani nerieši, lebo sa má za to, že takýto problém ani nemôže byť daný. Avšak táto otázka je základnou otázkou a ak je takáto pochybnosť o exekučnom titule účastníkom vznesená do konania, exekučný súd sa s ňou musí vysporiadať tak, aby bol zachovaný princíp poskytovania súdnej ochrany len existujúcim právam.

44. Premietnutím vyššie uvedených záverov musí exekučný súd konštatovať, že z uznesenia Krajskej prokuratúry Banská Bystrica č. k. Kv 62/17/6600-41 zo dňa 19.09.2019 vyplýva, že Peter Petruš ako svedok v trestnom konaní dňa 12.07.2017 vypovedal, že nemá právnické, ale len stredoškolské vzdelanie a z jeho skúsenosti a pracovného zaradenia je zrejmé, že nie je spôsobilý rozhodnúť akýkoľvek obchodnoprávny spor dvoch podnikateľských subjektov. Nikdy predtým rozhodcu nerobil a nemal s tým žiadne skúsenosti, adekvátne vzdelanie, ani prax. Bol v ťažkej životnej situácii a ponúkli mu odmenu 10.000,- eur. Žiadne rozhodovanie v spore reálne nevykonával, neštudoval žiadne dokumenty, písomný elaborát označený ako rozhodcovský rozsudok nevypracoval, nie je jeho autorom a táto písomnosť

nie je výsledkom objektívneho posúdenia veci, nie je výsledkom jeho právnych úvah. Len podpísal rozhodcovský rozsudok, ktorý mu vypracovaný priniesol Mgr. Aster. Pokiaľ aj oprávnený ako dôkaz predložil Čestné vyhlásenie Mgr. Štefana Astera zo dňa 13.02.2020, v ktorom Mgr. Aster tvrdí, že viaceré vyjadrenia rozhodcu p. Petra Petruša nezodpovedajú skutočnosti, predovšetkým je nepravdivé tvrdenie p. Petruša, že mu mal doniesť vypracované znenie rozhodcovského rozsudku vo veci samej. Súd považoval vyjadrenie p. Petruša uskutočnené v rámci trestného konania za dôveryhodné a z neho vychádzal, nakoľko boli priznané také závažné skutočnosti, ktoré sú „nevýhodné“ pre svedka a mohli by mať závažné aj trestnoprávne následky pre samotného svedka, pričom svedok svoju výpoveď podal v trestnom konaní po príslušnom poučení o následkoch krivej výpovede. V súvislosti s hodnotením tohto dôkazu a s tou spojenou námietkou oprávneného o závažnosti len výroku trestného rozhodnutia (že nebol spáchaný trestný čin v danej veci), exekučný súd musí uviesť, že pre civilné súdy sú v zmysle § 193 CSP závažné iba pozitívne rozhodnutia vydané v trestnom konaní, t. j. iba rozhodnutia o tom, že bol spáchaný trestný čin. Pokiaľ v predmetnom trestnom konaní rozhodnutie o spáchaní trestného činu nebolo právoplatne vydané, to ešte neznamená, že určité skutočnosti, ktoré v rámci neho vyšli najavo, sa nestali. V tomto smere preto exekučný súd má „voľné pole“ hodnotenia skutkového stavu a preto vyhodnotil listinný dôkaz obsahujúci svedeckú výpoveď podanú rozhodcom Petrom Petrušom dňa 12.07.2017 v rámci trestného konania za zákonný a použiteľný a skutočnosti z neho vyplývajúce za dôveryhodné, pravdivé a pre rozhodnutie závažné.

45. Z predložených dôkazov po ich vyhodnotení jednoznačne so zreteľom po použití vyššie uvedenej právnej argumentácie vyplýva, že oprávneným predložený exekučný titul rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu JSM č. k. E-SQ9H1-SRS-6 zo dňa 19.01.2017 nie je v žiadnom prípade úkonom osoby podpísaného rozhodcu Petra Petruša a teda nie je vôbec riadnym exekučným titulom spôsobilým byť podkladom na vedenie exekučného konania. Exekučný súd bez ohľadu na priebeh a výsledky trestných konaní vo veci pre svoje procesné a exekučné závery musí skonštatovať so zreteľom k výpovedi Petra Petruša, ktorý dostal za vydanie takéhoto rozsudku odmenu 10.000,- eur, že exekučný titul má zásadné a veľmi vážne vady a nároku v ňom obsiahnutému nie je možné poskytnúť právnu ochranu. Preto sú závery vyššieho súdneho úradníka o paakte správne a jeho výrok o zamietnutí návrhu na vykonanie exekúcie je vecne správny, keďže je daný dôvod na zamietnutie návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 53 ods. 3 písm. a) Exekučného poriadku z dôvodu absencie exekučného titulu ako takého. Z hľadiska tohto záveru o neexistencii exekučného titulu a v súlade so zásadou procesnej ekonómie sa exekučný súd nezaoberal ďalšími parciálnymi otázkami nastolenými účastníkmi exekučného konania (výhrada verejného poriadku a jej reštriktívny výklad, odopieracie dôvody uznania, právomoc rozhodcovského súdu premiestnením jeho sídla, platnosť rozhodcovskej doložky, samotný priebeh rozhodcovského konania, prepojenie rozhodcovského súdu a osoby oprávneného). Pokiaľ v tejto súvislosti oprávnený namieta, že ním predložený exekučný titul už bol pripustený a má byť riadnym exekučným titulom s odvolaním sa na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43CoR/10/2018-308 zo dňa 28.03.2019, musí exekučný súd uviesť, že predmetom súdneho konania vedeného na tunajšom súde pod sp. zn. 63Cr/3/2017 a neskôr na Krajskom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 43CoR/10/2018 nebola otázka exekučného titulu ako takého, ale súd po preskúmaní procesných podmienok len skonštatoval, že nemá právomoc vo veci konať, teda ergo sa ani samotným exekučným titulom nezaoberal.

46. Pokiaľ oprávnený namieta, že neboli splnené procesné podmienky na rozhodovanie vyšším súdnym úradníkom, exekučný súd uvádza, že exekučné konanie vrátane vykonávacieho konanie cudzích exekučných titulov je upravené v Exekučnom poriadku, ktorý je lex specialis k Civilnému sporovému poriadku ako lex generalis. V § 200 Exekučného poriadku je výslovne normovaná subsidiarita všeobecných noriem civilného práva procesného na exekučné konanie a je ním riešený vzťah špeciality noriem civilného exekučného práva a generality noriem základného sporového kódexu, z čoho vyplýva aj prednosť procesných noriem obsiahnutých v Exekučnom poriadku. V zmysle platnej právnej úpravy v exekučnom konaní koná a rozhoduje vyšší súdny úradník, ak nejde o rozhodnutie o príklepe a sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. V prejednávanej veci oprávnený síce podal návrh na vykonanie exekúcie na podklade cudzieho exekučného titulu, pri ktorom sa aplikuje postup podľa § 54 Exekučného poriadku, avšak aj v tomto prípade je potrebné posudzovať návrh oprávneného na vykonanie exekúcie podľa § 53 Exekučného poriadku (cit. § 54 ods. 2 Exekučného poriadku „nie sú tu dôvody na zamietnutie návrhu“) a o takomto preskúmaní každého návrhu rozhoduje vyšší súdny úradník, ktorému je na to Exekučným poriadkom zverená kompetencia. Takýmto postupom ani zákonodarca

nenaruša ústavné práva účastníka v súdnom konaní, nakoľko mu zabezpečuje opravný prostriedok v podobe sťažnosti. V tejto súvislosti musí exekučný súd poukázať aj na jedno z posledných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vo svojom náleze sp. zn. I. ÚS 502/2019 zo dňa 26.05.2020 okrem iného konštatoval, že „Z ústavnoprávneho hľadiska súdne konanie nie je povinne dvojinštančné s výnimkou vecí trestných, u ktorých táto požiadavka vyplýva z čl. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ani čl. 6 dohovoru samotné právo na odvolanie na súde vyššej inštancie negarantuje a dvojinštančnosť ako vyplýva aj z judikatúry ESLP (napr. Le Compte, Van Leuven a De Meyere proti Belgicku z 23.06.1981, Adolf proti Rakúsku z 26.03.1982, Feldbrugge proti Holandsku z 29.05.1986) nie je všeobecnou zásadou civilného súdneho konania. Zároveň ústavný súd poznamenáva, že okrem čl. 13 dohovoru, ktorý nevyžaduje konkrétnu podobu účinného prostriedku nápravy, aj čl. 6 dohovoru prioritne chráni právo na prístup k súdu (rozsudok ESLP vo veci Golder proti Spojenému kráľovstvu z 21.02.1975, sťažnosť č. 4451/70, § 35), ale negarantuje právo na odvolanie na súde vyššej inštancie ako také a nezaručuje ani nejaký osobitný druh odvolania alebo spôsob vybavovania odvolaní (rozsudok ESLP vo veci Monnell a Morris proti Spojenému kráľovstvu z 02.03.1987, sťažnosť č. 9562/81 a č. 9818/82, § 56) (PL. ÚS 10/2019).“

47. Pokiaľ oprávnený namieta neúčinnosť vyjadrení povinného zo dňa 12.12.2019 a zo dňa 19.05.2020 z dôvodu ich oneskoreného podania, exekučný súd uvádza, že zo súdneho spisu mal preukázané, že Návrh na vykonanie exekúcie na podklade cudzieho exekučného titulu spolu s poučením v zmysle § 54 Exekučného poriadku bol doručený do elektronickej dátovej schránky povinného dňa 28.11.2019 o 07:08 hod. pod identifikátorom správy 8eb4c754-7df3-4e32-bbbd-83e8cbc7bc56, od nasledujúceho dňa po doručení, t. j. od 29.11.2019 začala plynúť 15-dňová lehota na podanie prípadných námietok, ktorej posledný deň lehoty pripadol na 13.12.2019 a keďže zo spisu mal súd tiež preukázané, že právny zástupca povinného odoslal elektronicky Vyjadrenie k návrhu na vykonanie exekúcie na podklade cudzieho exekučného titulu dňa 13.12.2019 o 17:52 hod. pod identifikátorom správy 56732ed3-62bd-45d9-b27b-edc4941cdd5a, povinný uviedol svoje dôvody neuznania cudzieho exekučného titulu v zákonom určenej lehote v súlade s poučením v zmysle § 54 Exekučného poriadku a preto námietka oprávneného o neúčinnosti vyjadrenia zo dňa 12.12.2019 neobstojí. Rovnako neobstojí námietka oprávneného o neúčinnosti vyjadrenia povinného zo dňa 19.05.2020 (poznámka súdu vyjadrenie povinného k sťažnosti oprávneného na základe výzvy súdu), keďže zo spisu mal súd preukázané, že Výzva na vyjadrenie k sťažnosti oprávneného spolu s prílohami bola doručená do elektronickej dátovej schránky právneho zástupcu povinného dňa 06.05.2020 o 09:57 hod. pod identifikátorom správy fd3ecca6-e06f-463d-887e-7e03aa4192ee, od nasledujúceho dňa po doručení, t. j. od 07.05.2020 začala plynúť 10-dňová sudcovská lehota na podanie vyjadrenia, jej posledný deň pripadol na 16.05.2020 (sobota) a teda lehota na podanie vyjadrenia uplynula najbližší pracovný deň 18.05.2020, pričom zo spisu mal súd zároveň preukázané, že vyjadrenie bolo súdom už prijaté v jeho elektronickej dátovej schránke dňa 18.05.2020 o 22:46 hod. pod identifikátorom správy edf6ea4f-9cd1-461b-a532-3863a1e6fc20.

48. K oprávneným namietaným vadám plnej moci právneho zástupcu povinného, ktoré podľa oprávneného majú spôsobovať procesnú neúčinnosť jeho vyjadrení, exekučný súd uvádza, že právny zástupca povinného Advokátska kancelária JAKUBČO, spol. s r.o. spolu s vyjadrením k návrhu na vykonanie exekúcie ako prvým úkonom, ktorý realizoval za povinného, predložil súdu plnomocenstvo datované dňom 28.11.2019 ako elektronický dokument, ktorý vznikol zaručenou konverziou realizovanou v súlade so zákonom o e-Governmente, ktorým povinný ako splnomocniteľ riadne splnomocnil právneho zástupcu ako splnomocnenca na zastupovanie v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 56Ek/1982/2019, t. j. predložené plnomocenstvo sa týka prejednávanej veci identifikovanej spisovou značkou 56Ek/1982/2019, pod ktorou je konanie vedené a vadou plnomocenstva, ktorá by mala mať za následok neúčinnosť právnych úkonov splnomocnenca, nie je skutočnosť, že v plnomocenstve je rozsah splnomocnenia vymedzený aj slovné „konanie o uznanie a výkon cudzieho rozhodcovského rozsudku“. Predložené plnomocenstvo nebolo obmedzené len na jednotlivé úkony, ale naopak podľa obsahu je povinným výslovne udelené pre celé konanie vedené pred súdom pod sp. zn. 56Ek/1982/2019 a preto úkony realizované prostredníctvom právneho zástupcu sú úkonmi povinného.

49. Pokiaľ oprávnený namieta, že mu bolo odňatá možnosť konať pred súdom, keď mu nebol doručený návrh povinného na zastavenie exekúcie, okrem toho, že vo veci nebol ani žiadny návrh na zastavenie exekúcie podaný, je jeho námietka aj bez právnej relevancie, pretože toto jeho tvrdenie je vnútorne rozporné, keď na iných miestach svojich vyjadrení (napr. vyjadrenie zo dňa 03.06.2020) sám tvrdí, že sa

oboznámil s tvrdeniami povinného a na svoju obranu používa tvrdenia, ktoré mohol získať len zo spisu (napr. informácie o dátume doručenia podaní súdu povinnému) a túto skutočnosť mal súd preukázanú aj zo samotného elektronického súdneho spisu, v ktorom sú záznamy o prezeraní spisu a sťahovaní dokumentov zo spisu samotným oprávneným a jeho právnym zástupcom.

50. K v sťažnosti uvedeným návrhom oprávneného vykonať dôkazy listinné (Rokovací poriadok SRS JSM zverejnený OV A37 2010, Rokovací poriadok SRS JSM zverejnený OV C222 2010, Stanovisko súdneho tajomníka Mgr. Petra Boteka k ustanoveniu rozhodcu adresované Mgr. Štefanovi Asterovi ako zast. súdneho tajomníkovi, Stanovisko Mgr. P. Boteka, Vyhlásenie Mgr. Astera, Vyhlásenie Mgr. P. Boteka, celý rozhodcovský spis, Písomné stanovisko Mgr. Petra Boteka zo dňa 17.02.2020, Stanovisko Stáleho rozhodcovského súdu JSM pri E2E - Inštitútu pre medzinárodnú obchodnú arbitráž zo dňa 30.11.2016), súd uvádza, že len súd rozhoduje o tom, ktorý z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 CSP) a nie je jeho povinnosťou vykonať všetky navrhnuté dôkazy, a to s ohľadom na zásadu voľného hodnotenia dôkazov, pretože „tento princíp v spojení so zásadou spravodlivého rozhodnutia vo veci sudcovi a súdu umožňuje vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia k takémuto rozhodnutiu vedú“. (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 64/1997 zo dňa 08.10.1997). Na druhej strane je však povinnosťou súdu vo svojom rozhodnutí oznámiť a vysvetliť účastníkom prečo určitý dôkaz nevykonali. Exekučný súd oprávneným navrhované dôkazy nepovažoval za potrebné a nevykonali ich vzhľadom na zistené závažné skutočnosti uvedené v bodoch 41 až 45 odôvodnenia tohto uznesenia, pre ktoré sa ani nezaoberal všetkými námietkami prednesenými účastníkmi konania. Všetky potrebné skutočnosti mal preukázané z predložených vyjadrení účastníkov konania a listinných dôkazov, ktoré vykonali, pričom ďalšie navrhované listinné dôkazy by nevedli k inému právnemu záveru ako len zamietnutiu návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie v dôsledku neexistencie riadneho vykonateľného exekučného titulu a boli by iba zbytočným predlžovaním exekučného konania.

51. S poukazom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti uznesenia a sťažnosť oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 56Ek/1982/2019 zo dňa 26.02.2020 zamietol.

52. Podľa § 199a ods. 2 Exekučného poriadku trovami povinného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie.

53. Pokiaľ si povinný uplatnil vo vyjadrení k sťažnosti oprávneného trovy konania, exekučný súd mu ich náhradu nepriznal. Exekučný poriadok v ustanovení § 199a ods. 2 taxatívnym spôsobom vymenúva, ktoré výdavky povinného sa považujú za jeho trovy v exekučnom konaní. Uvedené ustanovenie neupravuje, že by mal povinný nárok na náhradu trov exekučného konania v súvislosti s vyjadrením k návrhu na vykonanie exekúcie, resp. s vyjadrením k sťažnosti voči uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté o návrhu na vykonanie exekúcie, pričom výpočet tam uvedeného prípadu nemožno rozširovať. Bolo tak nutné uzavrieť, že povinný nemá nárok na náhradu trov exekúcie v súvislosti so sťažnostným konaním vo veci návrhu na vykonanie exekúcie, preto súd o nich rozhodol tak ako je uvedené vo výroku II. tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.